

LENNÉNK MÁMOROS

A dombról az egész völgyet belátni. A házak, mint
ősállatok csontjai, benövi őket a bokrok bozontja.
Új igazságokat akartunk, és egymás mellett meg is találtuk.
A régiek még mindig azt hiszik, a gyermekeik vagyunk,

csak mert övük az agyagos föld, a rög és a rögeszme.
Odalent kutyák ugatnak, és idehallatszik a fűrészek
vinnyogása. Béke van. A dróttal itt nem kezeket kötöznek,
és aki él, néha még vannak kérdései. De a mező szélén

friss őzbelekbe botlunk. Színük a csiszolatlan rubiné,
mint egy földre zuhant szeráf arca. A vadászok, mondog,
gondoltak a dögevőkre. Dögöt enni elvégre az élet
egyik lehetősége. Nem jobb és nem rosszabb a többinél.

Szeretem a józanságodat. A költészet ehhez még mindig
túl fiatal. Ideje volna fölszámolni a látást, és csukott
szemmel, csak ujjaink hegyével olvasni egymást. Lennénk
mámmoros pókok. Nem kell az ifjúság. Elég a vérből!